

Στη Σέβη τη Νηπιαγωγό!

Αγαπητή κυρία Σέβη, με κάλεσες με εκείνη την πρωτότυπη και καλαίσθητη πρόσκληση, ζωγραφισμένη από ένα μικρό καλλιτέχνη τον «ΚΩΣΤΗΣ Χ.», όπως υπογράφει, για να μου προσφέρεις - μαζί με τα παιδιά - τη βραδιά λήξης της χρονιάς του νηπιαγωγείου.

Παιδιά 5 ή 6 χρονών ή κάτι αναμεσα όπως είπες, «μίλησαν» με τη ζεστή φωνή σου, για την οικογένεια. Για τη μαμά, για τον μπαμπά, για τον παππού και τη γιαγιά.

Η σοφία των μικρών παιδιών, ο αυθορμητισμός, η ζεστασιά, η ειλικρίνεια και η αδωότητα, έβγαλε αρκετές

αλήθειες τούτη τη χρονιά, που με συγκλόνισαν. Τι σημαίνει γι αυτά η οικογένεια; «Παιδί, φιλή, αγάπη, συνεργασία, νανούρισμα, μέλλον, κουράγιο, ζωή, φύση...», έτσι σου είπαν... έτσι μας είπες.

Έτσι, απλά και με αξιοζήλευτη σε ευρηματικότητα σκηνοθεσία, το ταλέντο σου είναι αδιαμφισβητητο σ' αυτό, με έστησες στον τοίχο, κυριολεκτικά. Ενωσα τύχεις που το μάλωσα, όταν κατουρήθηκε ή τότε που με πήρε τηλέφωνο στη δουλειά μου επειδή λέει με πεδύμωσε, ή όταν ομολόγησε την πλήξη του με το: «ταβέρνα - τηλεόραση - ταβέρνα - τηλεόραση - ταβέρνα».

Με προβληματίσες όταν μούδειξες με τον απλό και ζεστό σου τρόπο, πόση χαρά ένωσε ο γιός μου επειδή, ποτίσαμε μαζί τον κήπο, ή η κόρη μου όταν απλώσαμε μαζί τα ρούχα, ή τότε που η γιαγιά της έμαθε να βάζει πόντους και ο παππούς τους μίλησε για την εποχή που πιάστηκε αιχμάλωτος.

Τόσο απλά και αυτονόητα κι όμως τόσο σημαντικά για ένα πεντάχρονο παιδί.

Κι εκείνο πάλι που είπαν για τη γιαγιά ότι: «δεν άσπρισαν τα μαλλιά της αλλά άνδισαν όπως η βυσσινιά»; και το άλλο ότι: «η μητέρα μου και η φύση είναι οι καλύτερες μητέρες του κόσμου»; Τι ποίηση ήταν αυτό!

Αναγες ένα φωτάκι στη σκέψη μου, για να θυμηθώ και να νιώσω ότι η καθημερινότητα με εμποδίζει να δω τις ουσιαστικές ανάγκες ενός παιδιού. Ζέστανες την καρδιά μου κι άνοιξε η αγκαλιά μου πλατιά, τα χέρια μου έγιναν τεράστια, για να χωρέσουν όλα τα παιδιά. Με δίδαξες πολλά εκείνο το βράδυ στην αυλή του «Παγκρητίου», Σέβη μου, γι αυτό σ' ευχαριστώ.

Ενας γονιός